

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО КРАСИМИР ЙОРДАНОВ с/у БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 50899/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

15 февруари 2007 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

15/05/2007

Настоящото решение ще стане окончателно при условията определени в член 44 § 2 от Конвенцията. Върху него могат да бъдат извършени поправки по формата.

По делото Красимир Йорданов с/у България,
Европейския Съд за Правата на Човека (пето отделение), в състав
от :

Г-н П. ЛОРЕНЦЕН, *председател,*
Г-жа С. БОТУШАРОВА,
Г-н В. БУТКЕВИЧ
Г-жа М. ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,
Г-да Р. МАРУСТ,
Ж. БОРРЕГО БОРРЕГО
Г-жа Р. ЖАЕГЕР, *съдиш,*
и Г-жа С. ВЕСТЕРДИЕК, *секретар на отделението,*
След проведено съвещание на състава на 22 януари 2007 г.,
Пстановява следното решение, прието на тази дата :

ПРОЦЕДУРА

1. В основата на делото е жалба (№ 50899/99) подадена срещу Република България и с която гражданинът на тази държава Г-н Красимир Йорданов Йорданов ("жалбоподателя") сезира Съда на 11 май 1999 г. по силата на член 34 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи ("Конвенцията").
2. Жалбоподателят, който е одобрен да се ползва с юридическа помощ се представлява от г-н М. Екимджиев, адвокат от Пловдив. Българското правителство ("Правителството") се представлява от своя агент Г-жа М. Коцева, от Министерството на правосъдието.
3. Жалбоподателят се жалва в частност от прекомерната продължителност на наказателната процедура водена срещу него, както и от посегателство върху неговото право на водене на личен живот и кореспонденция, поради невъзстановяване на иззети лични документи по време на разследването. Освен това той предава липсата на ефективна възможност за обжалване за прекратяване на изтъкваните нарушения.
4. С решение от 15 септември 2005 г., Съдът реши да присъедини към разглеждането по същество на делото, разглеждането на изключението за неизчерпване на възможностите, подчертано от Правителството по повод обвинението по член 8 от Конвенцията и обяви жалбата за частично допустима.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

5. Жалбоподателят е роден през 1967 и живее в Пловдив

A. Събитията от 31 януари 1991 г.

6. През 1990 жалбоподателят предприема търговска дейност и се вписва като еднолична фирма. Той предлага на потенциалните си клиенти да внесе от чужбина хай-фай и домакински уреди по поръчка, след предварително плащане на част от цената им.
7. На 31 януари 1991 г., недоволни клиенти, чийто поръчки не са изпълнени, отиват в магазина на жалбоподателя и разграбват част от наличните стоки, както и пари и разни документи, като например фактури. На 4 февруари 1991 г., жалбоподателят подава жалба за обир и предава на прокуратурата списък със замесените лица.
8. С определение от 25 септември 1991 г., което е представено писмено на жалбоподателя на 11 май 1992 г., районният прокурор на Бургас отказва да започне наказателни преследвания. Според прокурорът, от всички следствени действия и особено от показанията на заинтересованите клиенти ставало ясно, че самия жалбоподател им е разрешил да вземат стоката, тъй като не можел да им върне предварително платените суми.
9. Жалбоподателят обжалва това решение на 10 август 1992 г., главният прокурор отменя определението за прекратяване и връща случая в районната прокуратура за доразследване. На 7 май 1993 г., срещу замесените лица започва разследване за самоуправство.
10. През май, и след това през юли 1999 г., жалбоподателят пише на обвинението, за да се жалва от бездействието на разследващите органи. С постановление от 26 юни 2000 г., районният прокурор прекратява наказателната процедура поради погасяване по давност.

Б. Наказателни преследвания срещу жалбоподателя

11. В следствие на множество жалби на клиенти, на 15 февруари 1991 г., срещу жалбоподателя започва разследване за обсебване на средства които са му поверени, по силата на стария член 258 от Наказателния кодекс и за нарушение на правилата за трансфер на валута (по силата на стария член 250).

12. В рамките на разследването, на жалбоподателя са иззети търговски и счетоводни документи свързани с дейността му, три видео касети съдържащи записи на търговски заседания, частна кореспонденция и международен паспорт, което е видно от протоколите от 14 и 26 февруари 1991 г.
13. На 28 декември 1991 г. е изготвен обвинителен акт и жалбоподателят е изпратен на съд. На заседанието на районния съд в Бургас, проведено на 14 април 1992 г., съдът решава да върне делото на прокурора за допълнително разследване.
14. В следствие на ново изпращане пред съда, съдът връща още веднъж делото за допълнително разследване на 2 октомври 1992 г.
15. С писма от 26 октомври 1992 г. и 30 ноември 1992 г., жалбоподателят се жалва пред председателя на районния съд от пасивността на разследващите органи, но не получава отговор.
16. С постановление от 26 ноември 1998 г., районният прокурор прекратява преследванията поради отпадане на престъпния характер на трансфера на валута и поради недостатъчност на доказателствата относно нарушението за присвояване на средства.
17. Жалбоподателят подава жалба срещу постановлението за прекратяване на делото с искане обвинението да се произнесе относно това дали той е извършил или не действията по които вече не е обвиняем. Освен това той се жалва, че не са му възстановени иззетите документация и кореспонденция.
18. На 7 януари 1999 г. окръжният прокурор потвърждава мотивите за прекратяване на делото и разпорежда исканите документи и лични вещи да бъдат върнати на жалбоподателя. Когато жалбоподателят отива в районната прокуратура, той е информиран устно, че голямата част от иззетите вещи не фигурират в досието и, че вероятно са изгубени.
19. В следствие на новите жалби от страна на жалбоподателя, постановлението за прекратяване на делото е потвърдено от апелативната прокуратура на 16 февруари 1999 г. и след това от касационната прокуратура на 22 юни 1999 г..

II. ПРИЛОЖИМИ ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

A. Нарушения, в които е обвинен жалбоподателя

20. Старият член 250 от Наказателния кодекс наказва различни нарушения на правилата за трансфер на валута. Този текст е отменен през 1993 г.

21. Старият член 258 от Наказателния кодекс наказва отклоняването в своя полза на вещи или ценности принадлежащи на лица различни от извършителя на престъплението и поставени в негово владение или на съхранение (обсебване).

Б. Изземване и съхранение на веществен доказателствени средства

22. По силата на член 108 от Наказателно процесуалния кодекс от 1974 г. (НПК), който е бил в сила по време на фактите, веществените доказателствени средства се пазят до края на наказателната процедура.
23. Иззетите предмети могат да бъдат върнати на техния собственик преди края на процедурата, ако това няма да попречи за нейното добро развитие. От 1 януари 2000 г., евентуален отказ на следователя или прокурора да ги върне, може да бъде обект на съдебна жалба.
24. Когато наказателната процедура е закрыта, без делото да е изпратено в съда, прокурорът трябва да се произнесе за съдбата на веществените доказателствени средства (член 237 алинея 2 НПК). Предметите служили за извършване на нарушението или чието притежание е забранено, се конфискуват, както и тези чиито собственик е неизвестен и които не са потърсени в срок от една година след приключване на процедурата (член 53 от Наказателния кодекс и член 109 от НПК). В останалите случаи предметите се връщат на техния собственик.

В. Закон от 1988 г. за отговорността на държавата за вреди причинени на граждани

25. Този закон, който е бил в сила към момента на конкретния случай, гласи:

Член 1

„Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност./.../”

Член 2

„Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно:

1. задържане под стража, включително и като мярка за неотклонение, когато то е отменено поради липса на законно основание;

2. обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано;

3. осъждане на наказание по Наказателния кодекс или налагане на административно наказание, когато лицето бъде оправдано или административното наказание отменено; /.../”

26. Според преобладаващата съдебна практика, когато някой се счита за засегнат от действия влизаци в полето на приложение на закона от 1988 г., той не може да претендира за обезщетение по общия ред за отговорността за вреди. Законът за отговорността на държавата е специален текст, който замества общият режим на отговорността (виж по-специално реш. n° 1370 от 16.12.1992, гр. д. n° 1181/92, ВС IV г. о.).

ПО ПРАВО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕНОВЕ 6 §1 И 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

27. Жалбоподателят се оплаква от прекалената продължителност на наказателната процедура срещу него и от липсата на възможност за обжалване на това забавяне, от гледна точка на членове 6 § 1 и 13 от Конвенцията, чиито съответстващи части гласят следното:

Член 6 §1

"Всяко лице, има право на справедливо гледане на неговото дело /.../ в разумен срок, от Съд/.../ който да реши /.../ основателността на всяко отправено му наказателно обвинение. „

Член 13

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.”

28. Правителството не е представило забележки по тези оплаквания.

А. Относно продължителността, която следва да се вземе предвид

29. Съдът отбелязва, че наказателната процедура срещу жалбоподателя започва с разследването на 15 февруари 1991 г. Все пак, Съдът е компетентен да разглежда само тази част от процедурата, която е проведена след влизането в сила за България на Конвенцията на 7 септември 1992 г., като има предвид, съгласно съдебната практика, и състоянието на процедурата към тази дата.

30. Що се отнася до края на процедурата, Съдът отбелязва, че датата която трябва да се вземе предвид е или 26 ноември 1998 г., когато прокурорът формално прекратява преследванията, или 22 юни 1999 г., дата на която постановлението на прокурора става окончателно, в следствие на жалбите на жалбоподателя. Въпреки това, като се има предвид заключението му по съществуването на обвинението по-долу, Съдът не счита за необходимо да взема решение по този въпрос (виж *S.H.K. с/у България*, н° 37355/97, § 27, 23 октомври 2003 г.) и ще изхожда от хипотезата, че спорната процедура е приключила на 26 ноември 1998 г. Така че продължителността влизаща в компетенцията *ratione temporis* на Съда е шест години и повече от два месеца.

Б. По отношение на разумния характер на тази продължителност

31. Съдът припомня, че разумния характер на сроковете на една процедура се оценява според обстоятелствата по делото и според критериите от съдебната практика на Съда и в частност от сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните власти (вж. включително и *Pélissier et Sassi с/у Франция* [GC], н° 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II).

32. В конкретния случай, Съдът отбелязва, че районният съд е изпратил делото на жалбоподателя на прокурора за

допълнително разследване на 2 октомври 1992 г. След тази дата, делото е останало в мъртва точка и от страна на властите не е извършено никакво действие до постановлението за прекратяване от 26 ноември 1998 г. Съдът счита, че подобен срок не може да мине за разумен; Правителството до момента не даде никакви обяснения, за да го оправдае.

33. С оглед на това се приема, че има нарушение на член 6 §1.

В. Относно наличието на ефикасно средство за защита

34. Съдът припомня, че член 13 от Конвенцията гарантира съществуването във вътрешното право на средство за обжалване позволяващо да бъде проверено съдържанието на „обоснован иск” базиран на Конвенцията и да предлага възможност за подходящо възмездяване (*Kudla с/у Полиа* [GC], н° 30210/96, § 157, ЕСПЧ 2000-XI). С оглед на по-горното си заключение, относно прекомерната продължителност на процедурата, Съдът счита, че жалбоподателят е разполагал със „обоснован иск” за неспазване на член 6 §1.

35. Правителството не посочи, а и Съдът не разполага с никакъв елемент показващ, съществуването в българското право, през съответния период, на средство за обжалване, което да може да ускори хода на една наказателна процедура или да предостави на заинтересованите лица, възмездяване за вече възникналите забавяния.

36. Така, че Съдът заключава, че има нарушаване на член 13 и, че жалбоподателят не е имал разполагал със средство за обжалване за компенсиране на неговите вреди произтичащи от прекомерната продължителност на наказателната процедура.

II ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕНОВЕ 8 И 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

37. Освен това жалбоподателят излага, че кореспонденцията и другите вещи иззети в рамките на наказателната процедура не са му били възстановени след нейното приключване. Той се позовава на членове 8 и 13 от Конвенцията формулирани както следва в съответните им части:

Член 8

„1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.”

Член 13

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази (...) Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.”

А. По изключението на Правителството

38. Правителството повдигна въпроса за изключението с оглед неизчерпването на вътрешно правните средства за защита, считайки, че жалбоподателят е можел да поиска възстановяване на претърпените вреди поради изгубването на иззетите вещи, използвайки закона за отговорността на държавата или по общ ред. Жалбоподателят оспорва тези твърдения и счита, че никоя от хипотезите посочени в закона за отговорността на държавата, не покриват случай като неговия. Що се отнася до общото право за гражданска отговорност, неговото приложение било изключено по отношение публичните власти.

39. Считайки, че повдигнатото изключение е тясно свързано със съдържанието на обвинението, базирано на отсъствието на възможност за ефикасно обжалване по вътрешното право, Съдът реши, при обсъждането на допустимостта на жалбата от 15 септември 2005 г., да го присъедини към разглеждането по същество на делото. Така, че Съдът ще разгледа аргументите на страните в това отношение в рамките на жалбата въз основа на член 13 от Конвенцията.

Б. Относно твърдяното нарушение на член 8 от Конвенцията

1. Аргументи на страните

40. Жалбоподателят изтъква, че иззетите кореспонденция, документи и касети, нямат никакво отношение към повдигнатите му обвинения за незаконен трансфер на валута, и съответно не представляват „веществени доказателствени

следства” по смисъла на Наказателно процесуалния кодекс. Така, че те е трябвало да му бъдат върнати по време на процедурата, след като се констатира отсъствието на тази връзка. В следствие на това, той счита, че продължителното му лишаване от кореспонденцията му и финансовите му документи, не е нито законно, нито пропорционално по смисъла на член 8 § 2. Във всеки случай, той счита, че изгубването или унищожаването на иззетите предмети, пречещо на тяхното възстановяване след приключване на процедурата, не е било нито „предвидено от закона”, нито „необходимо в едно демократично общество” по смисъла на тази разпоредба.

41. Правителството изтъква, че съхранението на иззетите документи, е представлявало законно ограничаване на правото на кореспонденция на заинтересования, наложило се в рамките на наказателната процедура на която той е бил обект.

2. Оценка на Съда

42. Съдът единодушно отбелязва, че Правителството не оспорва, че изземването и невъзстановяването на личната и търговска кореспонденция, на видео касети и на паспорта на жалбоподателя, представляват намеса в неговото право на кореспонденция и личен живот, гарантирано от член 8. Съдът не вижда и никакво основание да счита другояче.
43. Съдът припомня, че за да има съвместимост с параграф 2 на член 8, една намеса в упражняването на гарантираното право трябва да бъде „предвидена от закона”, вдъхновена от една или повече основателни цели предвидени в този параграф и пропорционална на тези цели (*Dudgeon с/у Великобритания*, решение от 22 октомври 1981 г., серия А n° 45, § 43).
44. Относно конкретния случай, Съдът единодушно отбелязва, че той не се произнася по законността и необходимостта от осъществяването на обиск и изземване, които са извършени преди влизането в сила на Конвенцията за България на 7 септември 1992 г. (виж решението за допустимостта на жалбата от 15 септември 2005 г.).
45. Относно съхраняването на иззетите предмети за времето на наказателната процедура, жалбоподателят не е предоставил достатъчно елементи за да се постави това под съмнение, в съответствие с изискванията на член 8 § 2; освен това, той не е искал връщане на документите по време на процедурата, нещо което би поставило компетентните органи в положение или да му ги възстановят, или да изложат мотиви за тяхното задържане.

46. За сметка на това, Съдът подчертава, че иззетите документи не са могли да бъдат възстановени на жалбоподателя след приключване на процедурата, поради тяхното изчезване от делото. По мнението на Съда, подобно положение не може да се счита за „предвидено от закона” или пропорционална на каквато и да е законова цел.
47. Въз основа на това, член 8 от Конвенцията е нарушен.

В. Относно съществуването на възможност за обжалване

1. Аргументи на страните

48. Жалбоподателят поддържа, че съгласно вътрешното право, не е разполагал с ефективна средство за обжалване, за да се противопостави на изтъкваното нарушение на член 8 от Конвенцията. Правителството оспорва тази теза и изтъква, че загубата на иззетите предмети представлява незаконен акт на администрацията и, че жалбоподателят е можел да иска възстановяване на претърпените вреди, по силата на специалния режим за отговорност на държавата или пък по общото право.
49. Жалбоподателят отговаря, че законът за отговорност на държавата не покрива конкретния случай: член 1 от закона се отнася само до административната дейност, докато отговорността на съдебните власти се ограничава от член 2 само до някои изчерпателно изброени хипотези. Що се отнася до общото право за гражданската отговорност, неговото приложение било изключено по отношение на публичните власти, поради наличието на специален закон, който урежда отговорността на държавата.

2. Оценка на Съда

50. По-горе Съдът отбеляза, че член 13 от Конвенцията гарантира съществуването във вътрешното право на средство за обжалване позволяващо да се разгледа съдържанието на „обоснован иск”, базиран на Конвенцията и да се предложи съответното обезщетение. Обхвата на задължението произтичащо от тази разпоредба, варира според природата на иска базиран на Конвенцията, но въпросното средство, трябва да бъде „ефективно” както на практика, така и по право (*Kudla*, цитирано, *loc. cit.*).
51. В случая, по отношение на горната констатация, относно член 8 от Конвенцията, Съдът счита, че жалбоподателят е разполагал с „обоснован иск” за несъобразяване с тази разпоредба. Така, че

трябва да се види дали вътрешното право е било в състояние да му предложи адекватно следствие за обжалване.

52. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е имал, по силата на член 108 от НПК, възможността да поиска от прокурора връщане на иззетите документи в рамките на наказателната процедура. Заинтересованият е използвал тази възможност в момента, когато преследването е било приключено и на 7 януари 1999 г. прокурорът е разпоредил връщане на въпросните документи. Въпреки това, тяхното реално връщане не е било възможно поради изчезването им от делото. Така, че в случая това следствие за обжалване се е оказало неработещо.
53. Относно възможността да се получи обезщетение за евентуално претърпените вреди, поради невъзстановяване на документите, Съдът отбелязва, че член 2 от закона за отговорността на държавата, цитиран от Правителството, изброява ограничително хипотезите при които може да се ангажира отговорността на държавата поради действия на съдебните власти, което се ограничава на практика до дейността на обвинението по изземването, съхраняването и възстановяването на предметите и всичко това във връзка с наказателната процедура. Тази разпоредба визира вреди претърпiani поради незаконно задържане, обвинение или присъда, които са се оказали недоказани по отношение на последващата констатация за невинността (параграф 25 по-горе) и изглежда не се появява хипотеза която да покрива конкретния случай. Междувременно Правителството не представя никакво решение или дейност по приложението на този закон, които са довели до резултат в подобен случай и не дава никакви аргументи в полза на шансовете за успех на подобна процедура.
54. Що се отнася до общото право за гражданската отговорност, Съдът отбелязва, че изглежда, че вътрешното законодателство изключва неговото приложение, когато става дума за държавна институция (параграф 26 по-горе) и, че Правителството не е представило никакъв елемент поставящ под съмнение тази констатация.
55. С оглед на тези забележки, жалбоподателят не е имал никаква възможност за ефективна жалба, която да е в състояние да промени изтъкваното нарушение на член 8. Изхождайки от това, Съдът отхвърля предварителното изключение на Правителството и заключава, че има нарушаване на член 13 във връзка с член 8 от Конвенцията.

III. ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

56. По смисъла на член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна.”

А. Вреди

57. Жалбоподателят претендира 5 000 евро (EUR) обезщетение за морални вреди с оглед на прекомерната продължителност на процедурата, 2 000 EUR за нарушаването на член 8 и 2000 EUR за нарушаването на член 13, или общо 9 000 EUR. Той счита, че исканите суми са справедливи, като се има предвид покачването на жизнения стандарт в България през последните години.

58. Правителството не е представило становище.

59. Като се имат предвид всички елементи, които са на негово разположение и произнасяйки се безпристрастно, както го изисква член 41, Съдът счита, че следва да бъдат присъдени на жалбоподателя 2 000 EUR за нанесени морални щети.

Б. Разходи

60. Жалбоподателят претендира също така 2 870 EUR за разходи пред Съда, от които 2 590 EUR адвокатски хонорари и 280 EUR разходи. Той представя разбивка за извършената работа за общо 37 часа при часова ставка от 70 EUR, както и оправдателни документи за пощенски разходи. Той иска присъдената от Съда сума да бъде изплатена директно на неговия адвокат.

61. Правителството не е представило становище.

62. Според съдебната практика на Съда, един жалбоподател може да получи възстановяване на разходите си, само когато е доказана тяхната действителност, тяхната необходимост и резонансът на техния размер. В случая, като се имат предвид всички елементи с които разполага и горепосочените критерии, Съдът счита за разумна сумата от 1 500 EUR за всички разходи, от които следва да се удържи юридическата помощ изплатена от Европейския съвет, или 701 EUR. Така, че той присъжда 799 EUR на жалбоподателя за тази цел.

В. Мораторна лихва

63. Съдът счита за уместно да базира мораторната лихва върху лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Централната европейска банка увеличен с три процентни пункта.

С ТЕЗИ МОТИВИ, СЪДЪТ, ЕДИНОДУШНО,

1. *Приема*, че е налице нарушение на член 6 §1 от Конвенцията, относно продължителността на наказателната процедура;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 13 във връзка с член 6 § 1;
3. *Приема*, че е налице нарушение на член 8 от Конвенцията относно невъзстановяването на жалбоподателя на документите иззети му в рамките на наказателното разследване;
4. *Приема*, че е налице нарушение на член 13 във връзка с член 8;
5. *Приема*
  - a/ че държавата ответник следва да изплати на жалбоподателя, в срок от три месеца след като решението стане окончателно, съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, преизчислени в български лева по курса на деня на плащане:
    - i. 2 000 EUR /две хиляди евро/ за морални вреди;
    - ii. 799 EUR /седемстотин деветдесет и девет евро/ за разходи, които да се изплатят по сметка определена от адвоката на жалбоподателя;
    - iii. Всички суми, които биха могли да бъдат изискуеми като данъци върху тези суми;
  - в/ че след изтичането на този срок и до изплащането им, тези суми ще бъдат олихвявани с проста лихва с лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Централната европейска банка, валиден през този период, увеличен с три процентни пункта;
6. *Отхвърля* искането за справедливо обезщетение над тези суми.

Съставено на френски език, след това съобщено писмено на 15 февруари 2007 г. в приложение на член 77 §§ 2 и 3 на правилника.

Клаудиа ВЕСТЕРДИЕК

Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН

Председател